

РЕШЕНИЕ

№ 15909

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **615** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 40, ал. 2 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на М. Д. М. срещу решение № 14 от 27.11.2024 г., издадено от секретаря на [община], в частта му, с която се отказва достъп до обществена информация по т. 1 и т. 3 от заявление за достъп до обществена информация с рег. № РД-05-10-19/14.11.2024 г.

Жалбоподателят твърди, че не е намерил информация в официалните актове относно правомощието на кмета [община] да възлага на началника на РУ С. контрола по изпълнението на заповед № 886 ОТ 19.08.2024 г., поради което е подал заявление по ЗДОИ, за да може да бъде информиран за горното обстоятелство с оглед евентуално обжалване на заповедта.

Сочи се в жалбата, че поисканата информация е обществена и като такава е дължима, без да е нужно да се доказва правен интерес или връзка с населеното място, в случая с [община]. Изтъква се, че в производството по ЗДОИ не следва да се търси правен интерес, доколкото в чл. 4, ал. 1 ЗДОИ е предвидено всеки гражданин на Република България да има право на достъп до обществена информация. Счита за неправилен извода в оспореното решение, че жалбоподателят няма правен интерес от търсене на исканата информация по ЗДОИ, тъй като няма адрес на територията на общината, като посочва, че това не отговаря на действителното положение, тъй като на основание представения по делото нотариален акт за собственост от 1988 г. и удостоверение за наследници се установявало, че е собственик на дворно място в [населено място], а от друга страна общината е могла сама да извърши проверка и да установи този факт. Посочва се, че във вътрешните правила на органа са изброени случаите, при които се отказва

предоставяне на обществена информация, сред които не се съдържа изискване за наличие на адрес на територията на [община]. Счита също така, че ответник по делото следва е кмета на общината, а не секретаря на общината, тъй като не е надлежно легитимиран да отговаря от името на кмета. В съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки от 22.04.2025 г. и от 09.05.2025 г. подробно излага съображения за основателността на жалбата.

Прави се искане и за преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз със следното съдържание: 1. По българското законодателство делата по жалби за информация по ЗДОИ се разглеждат по постоянен адрес ?; 2. Въпрос относно натрупването на разходи, когато жалбоподателят има настоящ адрес извън района на съда и пребивава на настоящия си адрес.; 3. Справедливо ли е в интерес на гражданите да упражняват контрол на институциите, за жалбоподатели, живеещи отдалечено от района на съда да се присъждат разноски по справедливост, като се има предвид да не се злоупотребява с облаги. Присъдената сума да покрива единствено реално направените разходи.

Ответникът – Секретарят на [община] в депозиран по делото писмен отговор на 03.02.2025 г. излага съображения за неоснователност на жалбата. Счита оспореното решение за правилно, мотивирано и издадено в съответствие с материалния закон и административнопроизводствените правила. Посочва се, че търсената информация няма характер на обществена такава по смисъла на чл. 2 ЗДОИ, както и че необоснована се явява причината, поради която заявителят иска да си състави мнение относно заповед № 886/19.08.2024 г. на кмета на [община], доколкото същият не притежава адресна регистрация на територията на [община], не живее там и не притежава активи и пасиви на съответната територия на [община]. Изтъква се, че зададените въпроси от страна на заявителя имат правен характер - с тях се иска тълкуване на горепосочената заповед, както и да бъдат посочени правните основания за възлагането и изпълнението на заповедта от кмета на началника на РУ „Полиция“ [населено място] и управителя на „ВиК“ ООД Г., което от своя страна е извън приложното поле на ЗДОИ. В представени по делото писмени бележки на 29.04.2025 г. се излагат доводи за неоснователност на жалбата. Претендират се разноски съгласно представен списък.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на оспорване пред съда административен акт и от лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административното производство е образувано въз основа на подадено от М. Д. М. заявление с рег. № РД-05-10-19/14.11.2024 г., с което е поискан достъп до следната информация: 1. Да бъде предоставена информация относно обстоятелството на какво основание възлагането има правна сила за началника на РУ [населено място]?; 2. Кой е собственик на „ВиК“ ООД Г.?; 3. Информация относно обстоятелството на какво основание възлагането има правна сила за управителя на „ВиК“ ООД Г.?

По делото е приета като доказателство заповед № 886/19.08.2024 г., издадена от кмета на [община], във връзка с която е поискана информация по реда на ЗДОИ. Видно от заповедта с нея се забранява ползването на питейна вода за напояване, поливане на зелени площи, миене на улици, тераси, моторни превозни средства, пълнене на басейни и др. различни от питейно-битовите нужди в населените места на [община] и в тази връзка се въвежда режим на водоснабдяване. В заповедта е посочено, че контролът на заповедта се възлага на кметовете на кметствата и кметските наместници, началника на РУ „Полиция“, [населено място], управителя на „ВиК“ ООД Г. и Общинския инспекторат. В заповедта са посочени правните основания, въз

основа на които е издадена.

С обжалваното в настоящото производство решение № 14/27.11.2024 г., в частта му по т. 1 и т. 3 е отказан достъп до поисканата информация с мотиви, че търсената информация няма характер на обществена информация по смисъла на чл. 2 ЗДОИ, тъй като информацията касае разясняване на правната сила на заповед № 886/19.08.2024 г. на кмета на [община]. Наред с това административният орган е изложил доводи, че заявителят не притежава адресна регистрация на територията на [община], не пребивава и не живее там, не притежава активи и пасиви, поради което не попада в кръга на местно лице на територията на общината, за да има правен интерес от търсената информация.

Решението е издадено от компетентен орган – секретарят на [община] съгласно делегираните му правомощия от кмета на [община]. Със заповед № 066 от 22.01.2021 г. на кмета на [община] са утвърдени Вътрешните правила за условията и реда за предоставяне на достъп до обществена информация. Съгласно чл. 8, ал. 1 от цитираните по-горе правила кметът на [община], като задължен субект по ЗДОИ, е възложил на секретаря на [община] дейността относно приемането, регистрирането и разглеждането на заявления по ЗДОИ, както и изготвянето на решения по ЗДОИ. В тази връзка са неоснователни възраженията на жалбоподателя за липса на компетентност на секретаря на [община].

Решението е издадено в установената писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК.

При постановяване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Р. е постановено при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗДОИ обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти, но също така може и да се предостави чрез отговори на конкретно поставени въпроси във връзка с нея. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но в практиката се приема, че това е животът на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. За да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект, като информацията трябва да е свързана с правомощията и дейността на органа.

В случая исканата информация има правен характер, тъй като отговорът на въпроса за действието на издадената от кмета на [община] заповед № 886/19.08.2024 г. е правен, което е извън предметния обхват на ЗДОИ, както правилно е приел административният орган. Информацията не е свързана с обществен интерес, а е по повод конкретно поставен правен въпрос във връзка с евентуалното обжалване на заповедта. На следващо място от така поисканата информация заявителят не може да си състави мнение за дейността на задължения по ЗДОИ субект, тъй като основната цел на ЗДОИ е достъп до обществена информация като сведения, знание за някого или нещо, свързано с

обществения живот в страната, а не отговор на правен въпрос във връзка с действието на заповед, издадена от кмета на [община]. С други думи достъпът до обществена информация не включва и няма за цел разясняване на нормативна уредба или отговори на правни въпроси за действието на административните актове. Въпросът дали кметът на [община] е компетентен да възлага контрол по изпълнението на негова заповед на началника на РУ С. и на управителя на „ВиК“ Г. по необходимост би бил разискван евентуално в едно съдебно производство по повод и във връзка с оспорване на заповедта, а не в производството по ЗДОИ, което както по-горе се посочи няма такава цел.

Макар и да се споделят от съда като правилни доводите на жалбоподателя, че не се изисква обосноваване и съответно доказване на правен интерес при направено искане за предоставяне на обществена информация по реда на ЗДОИ, с оглед специфичната цел на ЗДОИ да се даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на органите задължените субекти по чл. 3 ЗДОИ, но тъй като исканата от жалбоподателя информация не е обществена такава по смисъла на чл. 2, ал. 2 ЗДОИ, това е достатъчно основание за отказ от предоставянето ѝ.

С оглед изложеното жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Съдът намира за неоснователно и искането за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, като съображенията за това са следните:

В искането не са посочени, кои според жалбоподателя норми от правото на Европейския съюз имат значение за правилното решаване на висиящия пред съда спор. На следващо място изложените в искането доводи против правилата за определяне на местната подсъдност при оспорване на индивидуални административни актове, както и твърденията на жалбоподателя за неудобства и транспортни разходи във връзка с обжалване на процесното решение, имат отношение към правната уредба на разпоредбата на чл. 133, ал. 1 АПК, за прилагането на която не е нужно тълкуване на разпоредби на правото на Европейския съюз, поради което съдът намира, че фактическата и правна обстановка по делото не попада в приложното поле на правото на Европейския съюз.

За пълнота на изложеното обаче следва да се посочи, че съдебното производство по жалбата на М. Д. М. първоначално е било образувано пред Административен съд - Габрово, който е приел, че делото му е подсъдно и съответно с разпореждане № 1605 от 20.12.2024 г. е насрочил делото за открито съдебно заседание за 07.02.2025 г. Във връзка с подадена молба от жалбоподателя, с която е направил възражение за местна подсъдност, делото е изпратено за разглеждане от Административен съд - София град, тъй като постоянният адрес на адресата, посочен в оспорения административен акт, е в [населено място]. Следователно именно по изричното искане на жалбоподателя делото е изпратено на настоящия съд. Съгласно чл. 134, ал. 2 АПК възражение за местна подсъдност може да се направи най-късно в първото съдебно заседание пред първата инстанция и да се повдига служебно от съда, което означава, че след този момент подсъдността се стабилизира, и съответно постановеният от съда акт не би бил недопустим, каквото е твърдението на жалбоподателя. С други думи жалбоподателят сам със своите действия е направил така, че делото да се гледа в Административен съд - София град, поради което и не може да се приеме за основателно възражението му, че е направил неоправдано и несправедливо пътни разходи.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, в полза на ответника следва да бъдат присъдени направените по делото разходи. Съдът, като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, намира, че следва да уважи направеното от жалбоподателя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, като го определя в размер на 600 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Д. М. срещу решение № 14 от 27.11.2024 г., издадено от секретаря на [община], в частта му, с която се отказва достъп до обществена информация по т. 1 и т. 3 от заявление за достъп до обществена информация с рег. № РД-05-10-19/14.11.2024 г., като неоснователна.

ОТХВЪРЛЯ искането М. Д. М. за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, като неоснователно.

ОСЪЖДА М. Д. М. да заплати на [община] сумата в размер на 600 лева, разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ: